

תת"ע 7507/05/14 - אברהם מאיר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 7507-05-14 מדינת ישראל נ' מאיר

בפני	כב' השופטת רות וקסמן
המבקש	אברהם מאיר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 24.12.14 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של אי ציות לתמרור 302 בניגוד לתקנה 22 (א) ו- 64(ד) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליו קנס בגובה ₪1,500, פסילה בפועל לתקופה של 14 ימים וכן פסילת רישיון נהיגה למשך חודשיים על תנאי לתקופה של 3 שנים.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שהוזמן בנוכחותו לדיון הוכחות שהיה קבוע ליום 24.12.14 אך לא התייצב.

טענות הצדדים

המבקש הגיש את בקשתו ביום 25.12.14, ובה נטען כי לא התייצב לדיון עקב תאונת דרכים שבה היה מעורב ביום 23.12.14. בעקבות התאונה סבל מכאבי גב חזקים והיה מאד נסער ולא זכר להודיע לבית המשפט שלא יוכל להגיע לדיון ההוכחות. עוד הוסיף כי באותה שעה היה בבדיקה דחופה שנקבעה לו אצל רופא מומחה.

לבקשה צורפו פרוטוקול הדיון, מסמך הנושא כותרת "תשובת יועץ" מיום 23.12.14, אישור מחלה מיום 25.12.14 ואישור בדבר הגשת דיווח בתיק מיום 25.12.14.

הבקשה הועברה לתגובת המשיבה, ומשהאמור בבקשה לא עלה בקנה אחד עם המסמכים אותם צירף המבקש, שלח המבקש ביום 5.1.15 הבהרה שנתמכה בתצהירו, וכן בקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה.

מהתצהיר עולה, כי התאונה התרחשה ביום 22.12.14 בסביבות השעה 12:00; כי בטופס המשטרה נרשם בטעות כי התאונה אירעה ביום 23.12.14; כי ביום 23.12.14 ביקר אצל אורטופד, בשל כאבים שנגרמו לו מהתאונה, אשר רשם לו תרופות והמליץ על מנוחה; כי ביום 24.12.14 לא יכול היה להתייצב לדיון בשל מצבו הרפואי, ומאחר שהיה בטרומה ובהלם מהתאונה נשכח מזיכרונו להודיע על כך לבית המשפט; וכי ביום 25.12.14 ניגש לרופאת משפחה וכן למשטרה לצורך הגשת דיווח.

ביום 16.3.15 חזר המבקש על האמור בבקשתו וצירף מסמך של חברת הביטוח שמאשר שהתאונה אירעה ביום 22.12.14. בבקשה זו טען המבקש כי יום למחרת התאונה - ב-23.12.14 - הלך לרופא מומחה שהחליט שעליו לנוח 3 ימים עקב כאבים בצוואר ובראש, ואף הוסיף כי: "... וגם עקב הבלבול של התאונה שכחתי את המשפט...".

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם כי לטענת המבקש התאונה אירעה ביום 22.12.14 בעוד הדיון בעניינו של המבקש התקיים ב-24.12.14, משמע יומיים קודם לכן, ולפיכך אין למבקש אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא עתר לדחיית מועד הדיון מבעוד מועד, וככל שלא חש בטוב בסמוך למועד הדיון, היה עליו לפנות בבקשה לדחיית מועד דיון טרם הדיון ולא להמתין למתן פסק דין בעניינו.

הסיבה לאי התייצבותו של המבקש לדיון עפ"י בקשתו הינה כי נבצר ממנו להופיע לדיון עקב כאבים שנגרמו לו מתאונה. בה היה מעורב יומיים קודם לכן, וכן משום ששכח את המשפט בעקבות הבלבול מהתאונה.

המבקש צירף לבקשתו תשובת יועץ מתאריך 23.12.14, ממנה עולה כי ניתנו לו תרופות והומלץ על משככי כאבים ומנוחה. בניגוד לנטען על ידי המבקש בבקשתו מיום 16.3.15, במסמך זה לא נכתב על ידי הרופא כי על המבקש לנוח 3 ימים. כמו כן, במסמך זה אין כל תיעוד רפואי כי הנאשם אינו מסוגל להתייצב לדיון בבית המשפט שהתקיים יום למחרת, אינו מסוגל ללכת, ו/או שוכב במיטתו, לא מתפקד, ו/או בחופשת מחלה, וכל אשר נאמר שמומלצת לו מנוחה.

עוד צירף המבקש לבקשתו אישור מחלה שנערך ביום 25.12.14, דהיינו יום לאחר מועד הדיון, בו נרשם כי המבקש אינו מסוגל לעבוד מיום 23.12.14 עד ליום 25.12.14 (סה"כ 3 ימים). המדובר במחלה של שלושה ימים שלא אפשרה למבקש לעבוד, אולם אין כל התייחסות ליכולתו להופיע לדיון.

בע"פ 70618/00 סלמן נ' מדינת ישראל קבע כב' ס. הנשיא אבן ארי כי יש לדחות בקשה לביטול שפיטה בהעדר הנתמכת באישור מחלה רטרואקטיבי.

בע"פ 70722/08 בנימין יצחקי נ' מדינת ישראל, אישרה כב' השופטת יהודית אמסטרדם החלטתו של בית משפט קמא כי אין לקבל אישור מחלה של נאשם אשר לא מצוין בו כי הוא מיועד לבית המשפט.

בע"פ 11673-03-09 שובאש ארקאן נ' מדינת ישראל אישר כבוד השופט כ' סעב כי אין די באישור רפואי אשר לא מצוין בו כי הנאשם אינו יכול להופיע בבית משפט עקב מצבו הרפואי.

מועד הדיון נקבע במעמדו של המבקש, שציין בבקשתו כי המועד נשכח על ידו עקב הבלבול מהתאונה. דין טענת השכחה להידחות. ראו בעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, שם קובע בית המשפט העליון, כי "שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי הופעה לדיון".

למבקש, שלא התייצב לדיון, ולא הציג טעם מספיק להיעדר התייצבותו ולכך שלא טרח לבקש מראש רשות להיעדר, אין להלין אלא על עצמו. ראה: רע"פ 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל.

אשר על כן, לא מצאתי סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

פרט לכפירתו של המבקש בעובדות כתב האישום בדיון מיום 16.9.14, לא השמיע המבקש בבקשתו כל טענות ממשיות ביחס לעבירה בה הורשע ולא העלה טענת הגנה כלשהי.

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו.

המדובר בעבירה של אי ציות לתמרור עצור. בהתחשב בחומרת העבירה, הענישה שהוטלה על

המבקש, נמצאת במתחם הענישה הסביר והראוי.

בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחית.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ה, 15 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.